

tvungne Betalingsmidler, hvilket navnlig er klart af Forordningen af 5te Januar 1813 § 10; men dette Spørgsmaal skal jeg ikke for Tiden drøle ved. De almindelige Udtryk i det Lovbud, der navnlig har været den slesvigske Ständerforsamling meddeelt, har, uagtet jeg vel har seet Motiverne, givet mig Anledning til at troe, at Regjeringen vilde udstede Bekjendtgjørelser om Modtagelse af fremmede Mynter i kongelige Kasser; og jeg troer endnu, at det var hensigtsmæssigt, at der var en saadan staaende Bekjendtgjørelse om, at de kunde modtages til en Værdi, som man nøiére holdt Control med, saa at Regjeringen sikrede sig, at gode Mynter fra Nabolandene kunde modtages her i Landet efter deres virkelige Værdi. Jeg er overbevist om, at, naar man følger denne Fremgangsmaade, vil der ingenstinde opstaae nogen væsentlig Mangel paa Circulationsmidler. At naturligvis preussiske Penge, saalænge de ere gode og kun modtages efter deres virkelige Værdi, ligesaa vel egne sig dertil som svenske og norske Penge, indrømmer jeg fuldkomment; thi det er kun den dårlige Mynt og Stillemynt, man skal vogte sig for, hvorimod man slet ikke behøver at være bange for de gode Hovedmynter. Jeg kan forøvrigt nok indsee, at der om dette specielle Forhold om svenske og norske Specier rimeligvis ikke let vil kunne udfomme en Lov; men det er kun, hvis man skulde komme til at ordne Forholdene i nogen større Almindelighed, at jeg troer, at man bør have Sagen for Øie, og maaskee kunne nogle af de Bemærkninger, her ere fremsatte, bidrage dertil.

Jørgensen: Jeg har alene udbedet mig Øvedet for at støtte de Andragender, der allerede ere fremsatte om, at de bedre Mynter fra vore Nabolande maatte kunne stude Modtagelse i de kongelige Kasser her til den Værdi, som de i Virkeligheden have. Naturligvis er det for de Herrer Dppebørselsbetjente en Behagelighed, ikke at have andre end Landets egne Mynter; men for den Deel af Nationen, som gjør Omsætninger, er det en ganske overordentlig stor Fordeel at kunne benytte de Penge, som de ved deres Handelsforetagender ere nødte til at modtage i Betaling til deres virkelige Værdi. At forlange

af den kongelige Kasse, at den f. Ex. skulde modtage preussiske Dalere til 40 f. Courant eller 8 Mk., vilde efter min Mening være aldeles urimeligt, da det er noksom bekjendt, at den ikke er mere end 39 f. Courant værd; men jeg mener rigtignok, at den kongelige Kasse vilde kunne modtage den til sidstnævnte Priis, og Enhver, som da nødsages til at modtage den i Betaling for 40 f. Courant, veed altsaa, idet han slutter en Handel, at han for hver 40 f. Courant kun faaer 39 f. Courant og maa derefter beregne sin Salgspris, og han kan billigtvis ikke fordré, at den skal modtages til højere Værdi, end den virkelig har; men til den Værdi forekommer det mig, som sagt, at den burde kunne modtages; man skal ikke, som den foregaaende ærede Taler meget rigtigt bemærkede, modtage de smaa Courantmynter; thi dem skal man rigtignok vogte sig for, men de større Mynter, saavel de preussiske Dalere som ogsaa de svenske og norske Specier, skal man ikke være bange for. Jeg troer, at Regjeringen meget betydeligt vilde fremme Handel og Omsætning i Landet ved at modtage dem til den Priis, de virkelig besandt at være værd.

Meier: Hvad den sidste ærede Taler bemærkede om, at preussiske Dalere maatte kunne modtages til en Værdi af 39 f. Courant, da er jeg enig med ham deri, og jeg har slet ikke Noget imod, at saadanne Mynter, saavel preussiske Dalere som svenske og norske Specier, modtages i Statskassen, naar det blot skeer paa en saadan Maade, at intet Tab er forbundet dermed; men jeg troer, at det først er aldeles uden Tab, naar de modtages med en saa stor Nedfattelse, at denne kan betale Myntomkostningerne, og denne Erstatning for Myntudgifterne troer jeg ikke man har ved at tage svenske og norske Specier lige med danske. Med Hensyn til den første Indvending, som den ærede Rigsdagmand for Kjøbenhavns 2den Valgtreds (A. Hage) gjorde imod mine Uttringer, nemlig, at den svenske Specie dog var ¹⁹/₂₀ pCt. bedre, at sige, naar man holder sig til den eensidige Bestemmelse om Antallet, saa skal jeg ikke strides med ham derom; jeg sagde ¹⁹/₁₁, han ¹⁹/₂₀; Forskellen derimellem er ikke meget stor, og, uagtet jeg troer, at min Be-